

hånden finder frem til visse mere generelle retningslinjer for godkendelsesvilkårene, men at der på den anden side spiller en række forhold ind, som nødvendiggør individuelle godkendelsesvilkår.

Det kan således nævnes, at der under hensyn til de enkelte virksomheders opgaver og klientel må lægges vidtgående vægt på, i hvilket omfang der i forvejen findes beslægtede virksomheder inden for området. Endvidere vil ledelsens sammensætning i høj grad kunne hænge sammen med, hvor klientelet kommer fra, hvilke produktioner der tages op, ønskeligheden af koordination mellem beslægtede virksomheder m. v.

Ad spørgsmålet om en afklaring af, hvad der er tænkt på med udtrykket i § 5, stk. 4: „Endvidere fastsættes ved godkendelsen de fornødne bestemmelser om institutionens eller foranstaltningens ledelse . . .“.

Hertil bemærkes, at der jo bl. a. må fastslås regler om regnskabsafæggelse og revision, ligesom ledelsens sammensætning må præciseres. Hvad sammensætningen angår, vil der som ovenfor anført kunne blive tale om meget varierende forhold efter virksomhedens karakter; bl. a. må det sikres, at f. eks. ledelsen af en arbejdsklinik har den fornødne repræsentation for vedkommende sygehuse. Det kan herefter fastslås, at der på ingen måde er tilstræbt nogen uniformering af vedtægtsbestemmelser om ledelsen, men at der tværtimod i vidt omfang må tages individuelle lokale hensyn.

Ad ønsket om fastsættelse af en refusionstakst, der sættes lig den gennemsnitlige nettodriftsudgift i det sidst forløbne regnskabsår.

Hertil bemærkes, at fællesudvalgets ønske i den skitserede form modificeres allerede af hensyn til den fordeling af udgifterne mellem stat og kommune, der efter omstændighederne må fastsættes i hvert enkelt tilfælde. For så vidt fællesudvalgets forslag imidlertid alene skal opfattes som en refusionsteknisk beregningsregel vedrørende den del af driftsudgifterne, der skal afholdes af staten, skal man bemærke, at det ikke har været tanken at arbejde med en refusionstakst, men derimod med samlede tilskud beregnet i forhold til et udarbejdet budget,

således at der eventuelt senere kan ske efterregulering.

Ad det anførte om, at „en enkelt vrangvillig kommune vil kunne forhindre anerkendelsen eller i hvert fald besværliggøre driften af en revalideringsvirksomhed, som ønskes af alle andre“.

Herom kan der henvises til det allerede fremsatte ændringsforslag til § 5, hvorefter der indføres en regel om fordeling af den kommunale andel af driftsudgifterne i forhold til antallet af opholds dage, således at betalingen ikke bliver afhængig af tilsagn fra den enkelte kommune.

Ad ønsket om, at de enkelte revalideringsvirksomheder under ansvar over for de offentlige revalideringsmyndigheder, der har den endelige afgørelse, selv bør få lov til at optage handicappede.

Hertil bemærkes, at der må sondres mellem:

- 1) På hvilken måde *henvisningen* af revalidenter til virksomheden skal ske.
- 2) Hvem der bør have afgørelsen med hensyn til *optagelse* eller *udskrivning* af en revalident.

ad 1. Det er vigtigt, at der bliver en vis planmæssighed med hensyn til kanaliseringen ind i revalideringsprocessen. Da alle, der har behov derfor, skal have en chance, bør der på et centralt sted (amtsrevalideringskontoret) være fuld oversigt over hjælpemulighederne, ledige pladser m. v. Derfor bør *henvisningen* i vidt omfang ske ved hjælp af disse kontorer, men man er fuldt opmærksom på, at der kan gøre sig særlige forhold gældende for institutioner, som arbejder med et bestemt klientel. Således kunne det tænkes at være rimeligt, at f. eks. ulykkesforsikringssselskabernes optræningsinstitut (der skal arbejde med friske ulykkestilfælde fra hospitalerne) eller revalideringsinstituttet ved Ortopædisk Hospital i København (der fortrinsvis skal arbejde med Ortopædisk Hospitals patienter) ikke lægges ind under den almindelige henvisningsordning.

ad 2. Man kan formentlig være enig med fællesudvalget i, at beføjelsen til at optage (eller afslå optagelse af) revalidenter bør